

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 457/2024
17.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Мирослава Несторовића, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Несторовића, адвоката Маријане Тонић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Пожаревцу К 7/23 од 28.09.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 653/23 од 20.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 17.04.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Несторовића, адвоката Маријане Тонић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Пожаревцу К 7/23 од 28.09.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 653/23 од 20.11.2023. године, у односу на повреде закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу К 7/23 од 28.09.2023. године окривљени Мирослав Несторовић оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 6 година и 7 месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 16.08.2020. године до 18.08.2020. године.

Истом пресудом, на основу члана 87. и члана 246а став 5. КЗ, према окривљеном Мирославу Несторовићу изречена је мера безбедности одузимање предмета, ближе наведених у изреци те пресуде, а на основу члана 83. КЗ изречена му је и мера безбедности обавезног лечења наркомана, која се има извршити у заводу за извршење казне или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од 3 године, а време проведено у установи урачунава се у казну затвора.

Наведеном пресудом обавезан је окривљени Мирослав Несторовић да надокнади све трошкове кривичног поступка у корист буџетских средстава Вишег

јавног тужиоца у Пожаревцу и Вишег суда у Пожаревцу, о којима ће суд одлучити посебним решењем, као и да на име паушала на жиро рачун Вишег суда у Пожаревцу уплати новчани износ од 15.000,00 динара, а све у року од 15 дана рачунајући од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 653/23 од 20.11.2023. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Мирослава Несторовић и браниоца окривљеног, адвоката Маријане Тонић, па је пресуда Вишег суда у Пожаревцу К 7/23 од 28.09.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног Мирослава Несторовића, адвокат Маријана Тонић, због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) и због тога што је побијаним пресудама повређено односно ускраћено људско право и слобода окривљеног које је зајамчено Уставом Републике Србије (члан 485. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 32. и 36. Устава РС), а из образложења захтева произилази да је исти поднет због повреда закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП), повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни суд побијане пресуде укине или да укине само другостепену пресуду и предмет врати на поновну одлуку првостепеном, односно другостепеном суду или да побијане пресуде преиначи у целини и у смислу члана 246а став 3. КЗ и члана 56. став 1. тачка 2. и 57. КЗ окривљеног огласи кривим и ослободи од казне, односно окривљеног огласи кривим и ублажи казну испод прописаног минимума, а затим применом члана 45. КЗ одреди да ће окривљени казну затвора издржавати у просторијама у којима станује или да преиначи другостепену пресуду, у смислу члана 246а став 3. КЗ и члана 56. став 1. тачка 2. и 57. КЗ тако што ће усвојити жалбу браниоца окривљеног и преиначити првостепену пресуду, тако што ће окривљеног огласити кривим и ослободити казне, односно окривљеног огласити кривим и ублажити казну испод прописаног минимума, а затим применом члана 45. КЗ одредити да окривљени казну затвора издржава у просторијама у којима станује.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу коме се односу на повреде закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови правно квалификујући радње окривљеног Мирослава Несторовића као кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ и осуђујући га на казну затвора повредили закон на штету окривљеног, обзиром да је окривљени дугогодишњи зависник и да је у време извршења кривичног дела био у стању токсикоманске зависности, због чега је код њега постојала потреба да „гомила“, односно прави залихе опојних дрога у циљу сопствене употребе, па се количина опојних дрога која је

пронађена и одузета од окривљеног не може сматрати већом количином, због чега се у конкретном случају може радити о кривичном делу из члана 246а став 1. КЗ. У захтеву се даље наводи да имајући у виду доказе изведене током поступка, посебно исказе сведока АА и ББ, признање окривљеног, држање окривљеног након извршеног кривичног дела и посебно чињеницу да је окривљени открио лице од кога је набавио опојну дрогу која је код њега пронађена, у конкретном случају има места примени члана 246а став 3. КЗ, члана 56. став 1. тачка 2. и члана 57. КЗ, па је окривљеног требало огласити кривим и ослободити од казне, односно огласити га кривим и ублажити казну испод прописаног минимума, а на основу члана 45. КЗ одредити да окривљени казну затвора издржава у просторијама у којима станује.

Из изреке првостепене пресуде у односу на коју је поднет захтев за заштиту законитости произилази да је окривљени Мирослав Несторовић у време и на месту ближе описаном у тој изреци, у стању урачунљивости, свестан свога дела и да је исто забрањено, при чему је хтео његово извршење... неовлашћено држао у великој количину супстанцу „амфетамин“ укупне нето масе 172,89 грама, која је проглашена за опојну дрогу... упаковану у две веће најлон кесе нето масе 52,92 грама и 90,92 грама, као и шест мањих кесица појединачне нето масе 4,11 грама, 4,11 грама, 3,91 грам, 4,10 грама, 3,98 грама и 8,84 грама, чиме је извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ.

Одредбом члана 246а став 2. КЗ прописано је да ко неовлашћено држи у великој количини супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге казниће се затвором од 3 до 10 година.

По налажењу Врховног суда, из изреке првостепене пресуде произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је окривљени Мирослав Несторовић оглашен кривим – неовлашћено је држао у великој количини супстанцу „амфетамин“ укупне нето масе 172,89 грама, која је проглашена за опојну дрогу упаковану у више кеса – која количина и по налажењу овога суда, превазилази ону која би се могла држати за сопствену употребу, па су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је кривично-правне радње окривљеног требало правно квалификовати као кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, од стране овога суда оцењени као неосновани.

Надаље, одредбом члана 246а став 3. КЗ која прописује да се учинилац дела из става 1. и 2. овог члана, који открије од кога набавља опојну дрогу може ослободити од казне, прописана је могућност ослобођења од казне, али не и обавеза суда да у сваком конкретном случају то и учини, па су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Несторовића којима се указује да је суд учинио повреду закона на тај начин што у смислу члана 246а став 3. КЗ окривљеног није ослободио казне или применом члана 56. и 57. КЗ окривљеном казну није ублажио испод законом прописаног минимума, од стране Врховног суда оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног Мирослава Несторовића у захтеву за заштиту законитости указује и на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, наводима да у конкретном случају нису постојали услови за примену одредаба Кривичног законика о вишеструком поврату, с обзиром да је протекло више од 5 година од отпуштања окривљеног са издржавања казне затвора по правноснажној пресуди Општинског суда

у Петровцу на Млави К 122/07 од 26.03.2008. године па до извршења кривичног дела за које је оглашен кривим у овом кривичном поступку.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Несторовића, Врховни суд оцењује неоснованим.

Наиме, на исту повреду кривичног закона са истоветним образложењем, одбрана окривљеног указивала је у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је оценио ове жалбене наводе неоснованим и о томе на страни 4. став 4. образложења своје одлуке, изнео довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Бранилац окривљеног Мирослава Несторовића у захтеву за заштиту законитости указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама, наводима да су нижестепени судови целинили само део изјашњења вештака др Слободана Петровића у погледу начина коришћења психоактивних супстанци и неосновано нису прихватили да је коришћење дозе од 5 грама „анфетамина“ дневно могућа, нарочито имајући у виду да је окривљени од раније регистровани зависник, па би се дрога пронађена критичном приликом код окривљеног, могла сматрати и „мањом количином“ коју је окривљени набавио за сопствену употребу у дужем временском периоду, посебно имајући у виду потребу акумулирања одређене количине опојне дроге код лица која су у стању токсикоманске зависности. У захтеву бранилац окривљеног указује и на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП наводима да суд није правилно ценио исказе сведока АА и ББ, из којих произлази да је окривљени, поред тога што је полицији открио лабораторију и лица које је вршило дистрибуцију опојне дроге, кориговао своје навике и поправио своје понашање, а што је од утицаја приликом одмеравања казне, а имајући у виду личност окривљеног, признање окривљеног и његово држање након учињеног кривичног дела које му се ставља на терет и друге околности под којима је дело учинио, истог је требало ослободити од казне или казну ублажити испод прописаног минимума и одредити да окривљени казну издржава у просторијама у којима станује.

Погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП) и повреда закона из члана 441. став 1. ЗКП не представљају законом прописане разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, па је Врховни суд поднети захтев у овом делу оценио као недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика, мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Бранилац окривљеног Мирослава Несторовића у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним пресудама повређено односно ускраћено људско право и слобода окривљеног зајамчено Уставом Републике Србије (члан 32. и члан 36. Устава РС), међутим, уз захтев није достављена одлука Уставног суда којом је утврђено да је окривљено повређено или ускраћено људско право и слобода зајамчено

Уставом РС, па је Врховни суд оценио да у том делу захтев, у смислу члана 484. ЗКП, нема законом прописан садржај.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, у делу у коме је захтев одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, у делу у коме је захтев одбачен.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**